Divná doba, kterou mnozí nazývají krizí, se zřejmě výrazněji podepíše při změnách v našem žánru. Větší akce, tedy především festivaly, jsou chtě nechtě obvykle hodně závislé na sponzorských příspěvcích. Sponzorů teď logicky nepřibývá. A to jsem to napsal zatraceně mírně a optimisticky. Organizátoři už hlásí výpadky dosti nepříjemných výšek. Zvednout vstupné? To se rovná sebevraždě. Nejsou-li peníze ve firmách, nejsou ani mezi diváky. Nezbývá než snižovat náklady na minimum.

Jaká je hlavní položka každého festivalu? Honoráře. A tak mezi pořadateli a muzikanty běhají letos nabídky, z nichž ta profesionální část hudebníků radost nemá. Umělci se tak rozdělili na dva tábory. Jedni jsou v obraze, chápou situaci a přizpůsobí se téhle finančně nepříjemné realitě. Druzí jsou v obraze samozřejmě také, nicméně nehodlají si nechat na svůj obvyklý standard sáhnout. A dožadují se honorářů stejných jako vloni či předloni.

Organizátor to může řešit třeba tak, že hvězdu, o kterou hodně stojí, zaplatí a pak si z oné kategorie profesionálů vybere o nějakou tu kapelu méně než v minulosti. Prázdný prostor tak dostanou šanci zaplnit skupiny středního doletu, které, ač nejsou ještě tak velkým lákadlem z plakátů, nakonec v reálu odvedou mnohdy daleko lepší výkony. Nebo si pořadatel vezme jen ty muzikanty, kteří se téhle době přizpůsobí.

Stratégové velkých firem doporučují, aby se právě v dobách krizových firma chovala ke svým lidem slušně. Protože časy špatné pominou a choval-li se k vám zaměstnavatel nepěkně, jistě rádi skočíte po první jiné příležitosti.

Věřím, že i do folku se v budoucnu zase podaří dostat více sponzorských peněz než v současnosti. Organizátoři se vesměs znají a svoje zkušenosti si obvykle nenechávají pro sebe. A mám pocit, že pár slavných jmen se v těch příštích lepších časech už tak často na plakátech objevovat nebude.